

## POSTANOWIENIE

Dnia 13 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa [...] L. [...] spółki z o.o. w Z.

przeciwko T. L. i A. K.

o sprostowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 marca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 19 maja 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza na rzecz powoda od pozwanych T. L. i A. K. kwoty po 540 zł (pięćset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 maja 2016 r. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na potrzebę wykładni przepisów prawa wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 32 ust. 5 i art. 31a ust. 1 w zw. z art. 33 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (Dz.U. Nr 5, poz. 24 ze zm., dalej jako „Prawo prasowe”).

Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, potrzeba wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.) oznacza sytuację, w której w sprawie występuje kwestia o niejasnym charakterze, będąca źródłem istotnych wątpliwości lub różnic zdań w orzecznictwie, mająca znaczenie dla oceny dochodzonego roszczenia (tak Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ. oraz z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, nie publ.). Sytuacja taka nie ma jednak miejsca na tle wniesionej skargi kasacyjnej.

Skarżący upatrują omawianej przesłanki w pytaniu o możliwość ingerowania przez sąd, przy rozpoznawaniu roszczenia o publikację sprostowania, w treść sprostowania sformułowaną przez powoda. Kwestia ta była już przedmiotem wyjaśnień w orzecznictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego.

Jak wskazano w skardze kasacyjnej, wypowiedzi te zajmują rozbieżne stanowiska co do zakresu dopuszczalnej ingerencji sądu w treść sprostowania. Istnienie tych niejedności nie oznacza jednak zarazem, by w sprawie doszło do spełnienia przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. Ustalenie granic sądowej modyfikacji treści sprostowania zawsze musi zostać dokonane w odniesieniu do konkretnego tekstu, którego publikacji domaga się powód, na tle całokształtu okoliczności sprawy. Jedynie w takim wypadku możliwe jest stwierdzenie, w jakim zakresie zmiana treści sprostowania oznaczałaby wyjście poza granice żądania w rozumieniu art. 321 § 1 k.p.c. (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2008 r., III CZP 79/08, OSNC 2009, nr 5, poz. 69). W konsekwencji trudno przyjąć, by omawiana rozbieżność wynikała z różnic poglądów co do dopuszczalności ingerowania przez sąd w treść sprostowania, a zatem, by była zależna od problemu z zakresu wykładni prawa, który mógłby zostać wyjaśniony przez Sąd Najwyższy.

Na tym tle niezrozumiałe pozostaje także łączenie przez skarżących omawianej kwestii ze zmianą treści art. 32 ust. 5 Prawa prasowego. Przepis ten wyklucza wprowadzenie możliwości dokonywania ingerencji w treść sprostowania, jego adresatem jest jednak redaktor naczelny czasopisma. W wypadku sądu, podstawę analogicznego ograniczenia może stanowić natomiast art. 321 § 1 k.p.c., jak była jednak mowa, stosowanie tego przepisu uzależnione jest od kształtu konkretnego żądania i innych okoliczności sprawy.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

aw

jw